

Satamatyömies

Kirj. Hilma L.-r.

Niin vähäpätöisen näköisenä kiiruhtaa kumara-harteinen, käsikourainen mies aamulla työhön. Rasvaiset työhousut ja vaalistunut paltto suojelee häntä talven kylmää viimaa vastaan. Kukaan ei kiinnitä huomiota häneen, eikä hänkään näy välittävän ympäristöstään, kiiruhtaahan vaan ehtiäkseen tehtäväänsä ajallaan. Ja hän ehtii, niin täsmällisesti on hän aina ehtinyt, eikä kukaan ole tullut ajatelleksikaan mitä siitä olisi jos ei hän olisi ehtinyt. Tämä mies joka niin konemaisen täsmällisesti rientää ja tekee tehtävänsä, on vaan halpa satamatyömies, hän se on joka laivan peräsintä pitelee niin täsmällisesti, että laiva lähtee ja tulee ajallaan. Eikä kukaan ole ajatellut sitäkaan, että se jonain päivänä tai aamuna ei lähtisikään ollenkaan. Kaikki ovat niin tottuneet siihen täsmällisyyteen.

Ja niinpä eräänäkin aamuna riennetään rantaan ja satamaan yhtä kiireesti kuten ennenkin ja yritetään päästä joen yli laivassa, yritetään matkustaa yli valtameren tai pitkin jokea, sillä onhan piletit ostettu, päivämäärä määrätty milloin lähdetään.

Mutta mitä ihmettä! Mitä onkaan tapahtunut? Kaikkialla satamissa vallitsee hiljaisuus. Ei kuulu laivain vihellyksiä, eikä koneitten jyskettä ja ilmakin on niin oudon kirkasta. Koko New Yorkin vesistö, missä ennen monia satoja aluksia riensi edes ja takasin, on nyt kuin hiljainen erämaan järvi. Tuuli vaan värisyttää veden pintaa joka ennen vaahottosi alusten liikkuessa.

Ihmisiä, jotka aikovat matkustaa, rientää vähä vaan rantaan. Tavarakuormia, joita pitäisi siirtää veden toiselle puolelle,

kerääntyy rantaan. Koko satama täyttyy tavaroista. Siinä on jos jonkin näköistä laatikkoo ja arkkua, on maitokannuja ja tynnyreitä. Mutta laivat ei vain näy lähtevän. Ja juuri siitä syystä, että tämä halpa satamatyömies ei saapunutkaan työhön entiseen, yksitoikkoiseen tapaansa. Laivain omistajat ja muut liike miehet kiroilevat, mutta mies ei vaan saavu peräsimen pitoon ja rattaat ei pyöri eikä laivat lähte liikkeelle.

Hän, tämä mitättömän näköinen satamatyömies, oli mennyt lakkoon, toisten satamatyömiesten kanssa parempien olosuhteiden saavuttamiseksi itselleen ja perheelleen.

Kuinka suureksi avautuikaan herrojen laivainomistajain ja muiden kapitalistien silmät, nähdessään että heidän kassaholviinsa lakkasi kullan tulo. Mutta tämä työmies joka ennen niin kumarassa kulki, kulkee nyt nortana pää pystyssä, arvonsa ja voimansa tuntevana. Hänet huomataan nyt, kun hän lakkasi työstä, ennen ei häntä huomattu.

Tämäkin lakko on yksi suurimpia työläisten voiman näynteitä. Se vapistuttaa monen liikkeen perustaa Amerikassa ja muualla. Se näytti kapitalisteille kuka se todella on joka mailman pyörää pyörittää. Ja toisille työläisille, niillekin jotka tähän asti eivät ole uskoneet omiin voimiinsa, se näytti, että todella yksimielisyys ja yhtenäistyminen on työläisten ainoa pelastus parempien olojen saavuttamiseksi työväenluokalle.

Kärsimystoverukset

(Jatkoa.)

ajatukset barhailivat sinne ja tänne löytämättä varmaa syytä Urhon kummalliseen mielentilaan.

He kävelivät pois kaupungista johtavaa tietä. Luonto oli juuri vapautunut talven kahleista, puro lirsi vapaana mutta näiden kahden nuoren miehen oli joiden sanomattoman raskasta, painostavaa, eivätkä he voineet nauttia tämän kevyttilän virkistävää ilmastia. He istahtivat tien vieressä olevalle kiville. Vihdoin päätti Vera ottaa selvän Urhon tuskastuttavasta mielentilasta. Hän heittäysi Urhon syliin ja tuntui kuin hän ei olisi voinut sanoa ilmaista ajatuksiaan, vaan itki — itki niinkuin siellä ullakkokamariissaan. Urho taisteli itsensä kanssa — ei tahtonut löytää sanoja ilmaistakseen mielentilaansa, jonka tiesi johtaneen Veran tähän tilaan. Oli niin raskasta särkeä hänen tuulentupiaan, mutta hänen täytyi vihdoinkin yrittää selittää hänelle elämän todellisuutta, joka armotta tulee eikä pirstoamaan hänen kauniit haaveensa. Ja parempi se on että hän nyt jo varustautuu itsensä karkaisemaan niiden vastoinkäymisten varalta, joita eivät työläiset voi välttää. Ehkä niiden sattuessa ne paremmiin jaksaa kestää.

— Kannis tummasilmä tyttöni, tynnyhän tölki. Tiedän että vakava mielentilani on johtanut sinut ajattelemaan ehkä hyvinkin pahaa minusta. En haluaisi sinua millään huolestuttaa; siksi en tahtonut voida sanoa sinulle mita mieheksäni liikkuu ja olen antanut olla sinun llaan kauan epämieluisien tunteitten valtaamana, virkkoi Urho. — Siitä samasta plenessä onnellisesta kodista olen ajatellut kuin sinäkin, jossa yhdessä viettä-

simme elämämme onnellisemmat ajat, sinä hyörisit siellä pikkuihinä, ja minä ilaan tullen tuodittaisin polvelleni pientä palleroistamme. Toivoisin näin käyvän, mutta tiedän että elämän todellisuus usein kalkki unelmat pirstoo. Katsos, etkö ole nähnyt kuinka täynnä kurjuutta on meidän työläisten elämä, puutetta, sairautta ja lopuksi riitaa ja toraa? Jokainen on haaveillut onnellisesta kodista sen perustaessaan, mutta kuinka usein se toivo on täytynyt? Puutteen ahdistuksessa aviopuolisot syyttävät toisiaan vaikka syy tähän kurjuuteen on muualla ja niin ollen katoa se vähäinenkin onnellisuus, joka voisi olla heiltä kannustamassa ponnistelemaan kaikissa vastoinkäymisissä. Toivoisin että sinä, tummasilmäni, syventyisit myöskin ajattelemaan tämän yhteiskunnan nurinkuruutta. Itse olen tutkinut syytä, mistä tämä johtuu ja kuinka sen voisimme poistaa. Silloin vasta kallein toiveeni toteutuisi kuin sinä, Vera, olisit yksi niistä vielä tänäpäivänä harvoista naisista, jotka ymmärtävät asemamme tässä luokkayhteiskunnassa, ja ovat mukana siinä taistelussa, jolla poistamme tämän kurjuuden ja luomme tilalle sellaisen yhteiskunnan, jossa meidän oikeutulla kauniilla toiveillamme on mahdollisuus toteutua. Emmehän tiedä minä päivänä, esimerkiksi minut kannetaksikin kaivannosta muodottomana lha-läänä eteesi. Silloin olisi kauniit toiveesi pirstoutuneet. Tiedottomana syistä, kapitalistisen järjestelmän voitonhimon ahneudesta, joista kaikki tällaiset johtuu, sinä yksinkertaisesti ajattelisit, että kohtalo on näin sallinut, kasvattaisit tulevista lapsistamme yhtä tiedottomia, jotka taas en vuorostaan joutuisivat uuraamaan hennensä saalistajaimme voitonhimon alttarille ja niin aina vain siirtyisi kauneimmaksi se onnellinen yhteiskunta, jossa ei tällaista tulisi tapahtumaan. Voisin sinulle luetella lukemattomia esimerkkejä, joita tapahtuu joka päivä, syynä ollen tämä väärä järjestelmä ja jotka pirstovat meidän onnemme. Ja vaikka ei meidän kohdallemme juuri kaikista onnettomimmista kävisikään, niin eikö meidän velvollisuutemme ole luokkana vaatia ja taistella itsellemme parempia elämän mahdollisuuksia ja siinä taistelussa tarvitsemme jokaisen luokkamme jäsenen mukaan, niin miehen kuin naisenkin. Jalompaa perintöä emme voi antaa tulevalle sukupolvelle, kuin tietoisuuden luokka-asemastaan ja rohkeamman taistelunnon olojemme parantamiseksi. Juuri siinä tarvitaan teitä naisia kasvattamaan tietoisempia luokkataistelijoita. Mutta sitä te ette voi tehdä jos ette ole itse selvillä luokkavastakohtista.

Verraa ikäänkuin hävetti, ettei hän ollut tullut ajatelleksi näitä asioita ennen ja hänen täytyi myöntää itselleen, että oli totta, mitä Urho kertoi. Hän oli ajatellut elämää vaan yksinomaan omalta näkökannaltaan. Voi ko hän todella täyttää ne raskaat velvollisuudet jotka lankeavat hänen hartailleen, tullessaan työläisäidiksi? Voisiko heidän kodissaan säilyä edes osaksikaan se onnellisuus, josta hän on unelmoitunut? Hän löysi tuhansia esimerkkejä työläisperheistä, jotka ainoastaan hetken olivat olleet onnelliset, sitten elämä oli muuttunut aivan sietämättömäksi. Mistä kaikki tämä johtui? Eikö juuri puute ja kurjuus ollut tähän syynä. Ja eikö hekin ole toivoneet voivansa vaikuttaa onnellisena yhdessä elämässä iltaan asti. Mutta he olivat peittyneet. Nykyinen järjestelmä ei sitä sallinut. Puute, kurjuus ja siitä johtuva sairaus pirstoi heidän kauniit, oikeutetut unel-

Nouskaa!

Nouskaa, päivä sarastaa!
Idästä hündot raikuu.
Taivaan ranta punottaa.
herätyskuudot karkuu.

Siellä proletaarijoukko
rientää, käskää, kehottaa.
Se jok' ei oo alvan joukko,
siellä käskyjä noudattaa.

Joukko kasvaa, yhä paisuu,
se suurena taistoon käy.
Eestä vapauden joukko astuu
Pelon tunnetta ei näy.

Rientää naiset, rientää miehet.
siell' ilmielin rintamaan.
Innostus se täyttää mielet,
he lähtee taistoon innossaan.

Kärsineet on kautta aikain
hirmuvallan sortoa.
Nyt päättäneet on yhteisvoimin
tiille sen vaatla.

Tykit jyskää, kuulat vinkuu,
taisto tuima riehuu —
Eteenpäin he kiittää — liukuu,
punallippu hulmuu.

Kanaksi ja mahtavasti,
valon liekit leimuaa,
joist' kajastus käy tänne asti —
nouskaa köyhät katsomaan!

Nouskaa orjat, nouskaa kaikki!
Yhteisvoimin toimimaan.
Silloin loppuu karvas kalkki,
riistäjät kun voitetaan.

EMIL K...A.

mansa. Ja tietämättöminä että heidän kurjuuteensa oli syyllinen nykyinen yhteiskuntajärjestelmä, he löysivät vaan syyn toinen toisestaan ja siten katosi se vähäinenkin onnen mahdollisuus, yhteisymmärrys aviopuolisoiden välillä.

Rakas Urho, olen todellakin haaveillut yhdyselämämme menevän toiveitteni mukaisesti, mutta en ole tullut ajatelleeksi, voinko itse osaksikaan täyttää velvollisuuttani sinua, lapsia ni ja koko luokkaamme kohtaan. Kyllä on otta ettemme voi olla itse määrääjinä jatkuvasta onnellisesta yhdyselämästä nykyisten olosuhteiden vallitessa. Mutta kumminkin haluan yhdessä sinun kansasi taistella näiden olosuhteiden poistamiseksi ja sen yhteiskunnan luomiseksi, jossa meillä työläisillä on mahdollisuus olla onnellisina. Jalompaan taistekamme oikeuksien eteenpäin viemisen. Ja miksi emme me naiset kykene olemaan siinä mukana? Kykenemme, jos vaan haluamme ja oivallamme. Kärsimyksiä ja vastoinkäymisiä emme voi välttää. Mutta haluan yhtyä sinulla kärsimystoveriksi — toveriksi — joka haluaa oppia ymmärtämään sinun laillasi olevia oloja ja yhdessä niistä poistamaan.

On vuosia vierinyt. Veran ja Urhonkin yhdyselämässä on ollut monta katkeraa vastoinkäymistä. Mutta että heidän kodissaan ei vallitse riitä ja tora, riippuu siitä, että he kumpikin ymmärtävät tosissaan puutteeseen ja sairauteen, jota heidänkin perheessään on saatu kokea, ja he kumpikin osaltaan yrittävät tehdä kistamiseksi ja sosialistisen yhteis-

työväenluokan yhteis-

Jos olette

Kipeä

Pyytään VAPA LÄÄKE KIRJA No. 8.

Jossa yli 25 erilaista miesten ja naisten tautia, on selitetty, sekä täydellinen luettelo suom. laisista lääkkeistä. "Lähetetään tuihin nimeltä tuihin oireet ja me esitämme teille mikä lääke olisi tilattava, lääkkeen hinnat y. m. (Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä vaan tosi suomalaisia lääkkeitä.)

(Tämän kirjan saatte vapaasti, ja pitää olla jokaisen anomaisen kodissa, sillä ette tiedä koska tarvitsette sitä. Varokaa hembuun lääkkeitä ja hembuun tohtoria.)

— Lääkeliin Apteeki on suuri —
suom. Apteeki Yhtävalloissa —
P. A. LUNELL CO., Superior, Wis.

+++++
+ NEW YORKIN SUOM. NAISTEN +
+ OSUUSKOTI +
+ JA PAIKANVALITYS-TOIMISTO +
+ 241 Lenox Ave. & 122 St. +
+ Telefooni: 813 Morning side +
+++++
+ SUOSITTELEMME AJURI- +
+ LIIKETTÄMME! +
+ Olemme aina valmiit palve- +
+ lemaan teitä kaikenlaisella +
+ ajuriliikkeen alaan kuuluvalla +
+ työllä. +
+ SEABORG TRANSFER CO. +
+ Puhelin 486. Astoria, Ore. +
+++++

Osoite-ilmoituksia.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura
kokoukseen joka torstai klo 2 p.p., 713 E.
1st St. — Tervetuloa.

ASTORIAN S. S. O. ompeluseuran kokouk-
set pidetään osaston talolla joka torstai
ilta, kello 8. Osoite: 262 Taylor Ave.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran ko-
koukset pidetään osaston talolla, Ahjolas-
sa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osoite: 315-
10th St., Hoquiam, Wash.

MULLAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset
pidetään joka torstai Suomi-hallilla, kello
2 j.p.p. Kaikki tervetulleita.

PORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseuran
kokoukset pidetään osaston talolla joka
toinen torstai-ilta, kello 8. — Osoite: 719
Montana Ave.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset
pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8
j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka ko-
kouksen loputtua.

WAUKEGANIN, Ill., S. S. O. viralliset
kokoukset pidetään joka sunnuntai-
den ensimmäisenä ja kolmantena sun-
nuntaina, alkaen klo 2 p.p. — Osaston
ompeluseuran kokoukset ovat joka toi-
nen torstai, alkaen klo 2 j.p.p. Kah-
via kokouksen loputtua.